

Demeter D. Zoltán
Verba volant...

Demeter D. Zoltán

Verba volant...

Ábel Kiadó ♦ Kolozsvár
2022

© Demeter D. Zoltán, 2022

Szerkesztette

Dr. Mócsy Ildikó

Borítóterv

Demeter Panni, *www.panni.net*, a felhasznált festmény:
Demeter D. Zoltán *Kolozsvár, Bob utca* (olaj)

Számítógépes tördelés

Szikszai Attila

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEMETER, D. ZOLTÁN

Verba volant... / Demeter D. Zoltán. - Cluj-Napoca :
Editura Abel, 2022

ISBN 978-973-114-292-0

821.511.141

Ábel Kiadó

400100 Cluj-Napoca str. Tipografiei nr. 21

tel. / fax: 0264 420001

abelkiado@yahoo.com

www.abelkiado.ro

Előszó

Demeter Zoltán, a testvérem, 2022. június 13-án tölti életének 77. évét.

Születésnapján maradandó ajándékkal szeretném meglepni. Tudom, és ezt figyelembe kellett vennem, hogy nem a vásárolt dolgoknak örvend. Mit tudnék én készíteni neki, aki gyermekkorában gitárt, majd több lakókocsit, babaházat, bútorokat faragott, hajómaketteket és kisvasút-terepasztalt készített. Az idő teltevel könyveket írt, zenét szerzett, saját akvarell- és olajfestményei díszítik a falait. Eszembe jutott, hogy néhány verse és rövid prózai írása lapult még a fiókja mélyén, ezekből olvasott fel nekem, most áprilisban. Innen jött az ötlet, hogy születésnapjára készüljön el ezt a kis könyv. Nem volt könnyű meggyőzőnöm, belegyezését megszerezni, de végül sikerült. A fiókban lapuló versekből, írásokból válogattam, és most ezt a nyilvánosság elé tárom.

„Minden lépésem egy betű,
S addig járok, míg értelme lesz.”

írja egyik versében. És hiszem, hogy értelme volt és lesz.

Ha kezedbe veszed ezt a kötetet, és olvasod a leírt sorokat, megismered Zolti gondolatait, töprengéseit.

Írásaiban megjelenik az elszánt, céljaihoz hű és kitartó ember. A kötetben illusztrációként megjelenített festményei csupán töredéke többéves alkotómunkájának.

Bár elhagyta szülőföldjét, nem szakadt el sem otthonától, sem iskolájától, sem Kolozsvártól, sem Erdélytől. Verseiben mindig visszatér, gondolatban magában hordozza, és közben keresi az utat, az új otthont.

A hontalanság, a gyökértelenség érzése több versében is megjelenik. Ha valaki felteszi neki a kérdést, hogy maradjon vagy menjen, az ő válassza: „Tedd a lehetetlent is, csak ne légy gyökértelen”.

Németországból egy Duna-menti kis faluba tért vissza, ahol megpróbált gyökeret eresztetni. Nem sikerült, derül ki a *Valamikor tölgyfamakk voltam* című írásából.

Belső kényszer hatására ír és fest, igyekszik megörökíteni élményeit, életének, sorsának egyes mozzanatait. Őt is foglalkoztatja az öregedés, az elmúlás, ezért úgy alkot, hogy kézzelfogható örökséget hagyjon utódaira.

Alkotásaiból sugárzik a természetszeretete. Érzékenyen viszonyul a nehézsorsúak gondjai iránt, ez az emberség és empátia érzékelhető a *Szégyelltem magam...* című írásában és a *Karácsonyi ima* című versében is. Ugyanakkor, ha úgy adódik, keményen kritizálja az állami szerveket, hivatalokat, intézményeket.

Színpadnak tekinti az életet.

„Utolsó hiteles szerepem játszom
Átélem, mert férj, apa, nagypapa vagyok
Ha lemegy a függöny talán tapsot is kapok
Elismerés, melyet én nem hallhatok
Már késő...”

írta a *75 év az élet színpadán* című versében.

Sokoldalú tehetsége alkotásaiban köszön vissza. Bármilyen célt tűzött ki maga elé, elérte azt, akkor is, ha az út nehéz volt, vagy ha a jövő sötétnek és ki-látástalannak látszott. Kitartott és sikerrel járt. Sikereiben fontos szerep jutott és jut feleségének, Máriának, aki immár 50 éve életének hű társa.

Kedves Zolti! Születésnapodra erőt, egészséget és további sikereket kívánok.

Nagyon sok szeretettel,

Ildikó

Örökség

Nagyokat lépek, szándékosan
Mély nyomokat hagyok

Lássák, merre jártam
Tudják meg, ki vagyok

Homokba írottat elfújja
Az első erősebb szél

A földbe karcolttal végez
A hideg, zord tél

Minden lépesem egy betű
S addig járok, míg értelme lesz

A nyomokat kemény
Kőtábla lapjára rovom

Gondolataim, leírva
Örökségként, rátok hagyom

Festeni és írni fogok

Ágyamba fekszem, csend van és sötét
Csukva a szemem, ha tudnék, szívesen aludnék
Rohanó gondolatok, gyorsulva kavarnak
Mintha egy gátat feszítenének, szabadulnának

Ezen a gáton támadt egy kis rés
Mi napról napra nő, és mind nagyobb
Érzem az nyomást, hátha megkönnyebbülök
Talán e béklyótól most megszabadulok

Éreztem e kényszert hosszú éveken át
Nem mertem, nem értettem az igazi okát
Lassan kitisztul ez az út előttem
Írhatok? Festhetek? Vagy erre születtem?

Miért e forma, miért nem szót pocsékolok
Végtelen utakon, miért nem magyarázkodom
Mert abban kevés a lélek, csak kitalált okok
Nekem a színek és szavak a dallamok

A húr benned van, én csak pengetem
S ha jól sikerül, lelked megrengetem
Látod? Érted is, amit mondani akarok?
Lehet, írhatok, festhetek, pedig nem művész vagyok

Barátok biztatnak, ezt tenni kell, ez muszáj
Mert az ihlet elúszik, mint a folyón az uszály
Bár hulláma a partot egy darabig verdesi
De hamar csillapodik, már nyoma sincs neki

Megadom magam, és nem hagyhatom
Hogy vesszenek az éjszakai gondolatok
Ha pihenni térek, s szüleim mellé fekszem, abbahagyom
De addig ecsetet, tollat kérek... festeni és írni fogok

Alma mater

Szemembe nézek, elmélkedem
Ki vagyok én, s mért létezem?
Sors vagy szerep jutott nekem
Hogy a világot én is érzékelem

Térdelek előtted alma mater
Brassai, e nagy elme kísért el
A láthatatlan kéz, amit adott
Vezette utam, kézen fogott

A kezet, mely vezetett
Soha ne engedd el
Mert letérsz az útról
S féltő, hogy elveszel

Mielőtt megbékélsz
Utad végére érve elengedheted
De add tovább e kezet
Most kit vezetni kell, a gyermeked

Refrén: Ó, Uram, adj még erőt
Ó adj erőt nekem
Eddigi életem átértékeljem
Új értelmet kapjon az értelem

„Gyermekeim”...

Most, hogy megint egy új könyvem kiadása az utolsó fázisban érkezett, elgondolkodtam.

A könyvírás olyan, mint egy szülés. Az író „megtermékenyíti” valami, legyen ez egy ötlet, egy történet vagy olyan élmény, esemény, amelyek elég mély nyomokat hagy ahhoz, hogy ebből egy írott mű keletkezzen.

Számomra ilyen volt az El Camino, az Út ajándéka, az a katarzis, amit ott éltem át. A „szabadságért” fizetett ár, a szabadulás a „börtönből”, és végül egy politikai szatíra, az „acsarkodásról”, melyekből mind könyvek születtek.

Ezután jön a nehezebb időszak, „az áldott állapot”. Telnek a hetek, múlnak a hónapok, és kemény munka után a „magzat” valamikor elég éretté válik ahhoz, hogy megszülessen. Ha valaki azt gondolja, hogy könnyű a „terhesség” időszaka, téved. Az ember tele van, hol bizakodással, hol kétségekkel. Vajon át tudom adni mindazt, amit érzek, amit szeretnék? Megértik az igazi mondanivalóm? Egyáltalán érdekel valakit az, ami engem kínozott hónapokon át? Nem tudom, csak... remélem.

A „szüléset” a nyomda. Meglesz a „gyerek”, és én a kezembe fogom tartani, lapozgatom, és azon gondolkodom... most hogyan tovább?

Ez az a pont, amikor rájöttem, a nevelésbe, a felnőtté válásba én nem avatkozhatok bele... ez az olvasó dolga. Minél többen olvassák, továbbadják, ajánlják, annál ismertebbé, talán sikerkönyvvé válik.

És itt nem anyagi sikerre gondolok, mivel nem írásból kell megélnem, mint nagyon sok tollforgató ismerősöm, nem vagyok „alkotói kényszer” alatt, és a szerény szerzői jogdíjat minden alkalommal jótékonyági célra ajánlottam fel.

Nekem a sikert a pozitív visszajelzések jelentik, és ha valakinek mégsem tetszik, akkor Paul Youngot idézve én is azt mondom: „Sajnálom... úgy tűnik, ez elsősorban nem önnek szól.”

Heo
2020.

Keresem az utam

Keresem az utam
A szél árnyékában
Lebegek a semmibe
És mégis érzem, hogy élek
Mint fáról hullott falevél
Földet nem érek
Lebegek a fák között
Szellő viszi a lelkem
Gyengéden simogat
Jól esik, szeret, úgy érzem
Hagyom magam vinni
Messzire, a végtelen felé
Hagyom, addig ringasson
Vigyen, míg földet érek
Ha azt sikerül elérnem
Maghasonultam, de megbékélek

Nincs visszaút

Időben utazom az emlékeim között
Ha a ködös sűrű felhőjén áthaladok
Újra gyermekszobámba ébredve
Gondtalan, boldog gyermek vagyok

Tavasszal az olvadó hó vize
Ereस्कén csordogál a lefolyó felé
Szememben folyóvá duzzad, hömpölyög
S dióhéj hajómat viszi a végzet elé

A járdán a kis repedések
Veszélyes szakadékká válnak
Át kell hidalnom, hogy elérjem
És maradék hóval megépítsem a gátat

Ezt addig teszem, míg az ujjam lila
A kezem nagyon megfázott
A kis téli cipőm mit örökölttem
Teljesen, a zoknimig átázott

Ha ezért megdorgáltak, döntöttem
Világgá megyek, amit meg is tettem
A világ a sarokig terjedt, itt üldögéltem
Aztán hazamentem, mert éhes lettem

Ha zöldültek a fák, a bokrok
Képzeletembe őserdőként álltak
A bogarak voltak a szörnyek
S a hősök, mint én, velük harcban szálltak

Értékes, gyufásdoboz hintómat
Nehezen, a szarvasbogár húzta
Kis béka trónolt benne
Kiugrott, otthagyt, amikor megunta

Lassan oszlik, tisztul a köd
Megszokott mindennapok várnak
Nincs visszaút, nem gyermek vagyok
Rámköszönnek, a nagyapának

JP

Szavak

Óh, a szavak, a simogató
Ármányosan bántó, szerelmet suttogó
Hazug valóság

Óh, a szavak, a durva
Ölelően átkaroló, érzelem nélküli
Csapongó igazság

Óh, a szavak, veszélyes
Kényeztető fegyver, gyilkolni képes
Szívig hatoló

Óh, a szavak, csendes
Imát rebegő, bábeli befejezetlen mű
Büntetése a szó

Érthetetlen zene a fülnek
Elvérzett üres elmében zörej
Te beszéled, hallod őket

De meg is érted?

Az utolsó falevél

Hideg, nyirkos őszi szél fújt. Az udvaron álló fák levelei százával, kavargva hullottak alá, megadva magukat sorsuknak, miután a fa megvonta tőlük az életet adó nedvet, ami nélkül színük is megváltozott. Haláltusájukban a színpaletta összes lehetséges árnyalatát vették fel, mely a megfigyelőnek csodaszép őszi színeket varázsolt, a bíborvöröstől a narancs-sárgáig, a fakuló zöldtől a rozsdabarnáig. A nap vigasztalásként, lemenő sugaraival bearanyozta ezt a csodaszép, csalóka képet, álcázva azt a szenvedést, amit az elmúlás okoz. A lehullott lomb, puha szőnyegként feküdt a földön, várva a telet, hogy majd hótakaró alá bújva örök álmokra szenderüljön, álm, amelyikből nincs ébredés, csak enyészet. Ez olyan, mint egy színjáték, ahol a színpad, a rendező, a díszletek, mind maradnak, csak új szereplők, új levelek jönnek minden tavasszal, hogy aztán a jól betanult szerepet ősszel újra eljátsszák. Emlékükre a fa minden évben egy új évgyűrűt helyezett el a törzsén, így követni lehetett, hány generációt nevelt fel, majd engedett útjára. Ahogy teltek a napok, mind kevesebb, majd egy levél sem maradt a csupaszodó ágakon, amelyek szerteágazó karjaikat nyújtogatták valami elérhetetlen felé. A kép bizarr és lehangelő volt. De lám, ott fent az egyik ág aljánál, maradt

még egy levél, parányi kis szárvégével görcsösen kapaszkodva ahhoz a helyhez, ahol született. Maradni akart, meg volt győződve róla, hogy kibírja a telet, dacolva a viharos szelekkel és a fagyos hidegekkel. Nem, nem engedi el az ágat, bármi történjen. De a tél jött, és ő már teljesen márványos sötétbarnává változott, megdermedt, finom erecskéi csonttá fagytak, azonban az ágat csak nem engedte el.

A tavasz eljövetelével, újra kezdődött az élet. A fák új leveleket bontottak, a megduzzadt rügyek szinte robbanásszerűen fakadtak ki. A levegő telítve volt vággyal, élettél, érezni lehetett a megújulást. A tavaszi szél, a falevelekkel játszott, melyek gyermeki örömmel vettek részt ebben a játékban, könnyedén, leheletfinoman mozogva, hol átengedték, hol eltakarták a napsugarat. A fűszálak végén, mint valami briliáns csillogott a hajnali harmatcsepp, hogy aztán a napsugaraktól megijedve lefussanak a fűszálon, elbújva ezek alá.

A mi levelünket egyre több fiatal levél vette körül, meg-megérintették, csodálták, hogy milyen ismeretlen, milyen nagy, és mennyire más a színe, mint az övék. Játékukra nem reagált, hiába incselkedtek vele. Egy ilyen játék alkalmával, egy kicsit erősebb lökés, amibe még a szél is besegített okozta a szörnyű balesetet. A levél lehullt. A kis levelek, hiába néztek kétségbeesetten utána, nincsen visszaút. A levél nem érzett semmit, mert már rég elszállt belőle a élet, halott volt. Mintha az égiek is megéreztek

volna, itt most valami igazán végzetes történt, hirtelen beborult, erős szél kerekedett, és a falevelet nagy erővel sodorta el messze a fa alól. Felkapta, majd vitte kerteken, udvarokon keresztül, mind távolabb és távolabb...

Egy nő talált rá: a küszöb előtt hevert, felvette, és elindult a szemetes edény felé. Már kinyújtotta a kezét, hogy eldobja, de amikor ránézett a levélre, meggondolta magát. Furcsa érzése támadt, mintha érezte volna, ez nem egy közönséges levél. Megsajnálta. Honnan került ide ez a levél, hisz az udvarukon nincsenek fák? Bevitte, majd rövid habozás után beletette az imakönyvébe.

Könnycsepp

Gyémánthoz hasonló
Kis gyöngyszem, cseppen

Enyhén keserű, sós
Pergő ereje hihetetlen

Jön, ha fáj, vagy
Akkor, ha bántanak

Ha örömmámorba
Úszol, akkor is ott marad

Fátyolossá váltja
Robbanó érzés, extázis

Érzelmek zuhataga
Lélek játékszere a könnycsepp is

Hontalan remény

A történelem, mint egy óriáskerék
lassan, de megállíthatatlanul forog
hol ily, hol oly irányba
érdekektől hajtva mozog
eltéríteni próbálják,
de hamisítani nem oly egyszerű,
mert maga alá gyűri valamikor,
ki ellen áll neki
e gondolat és remény
öntötte el lelkem
mikor Vereckén a hágóról
a tájra lenéztem
mint kivetett magyar,
nem kellek senkinek,
de nem adtam fel a reményt,
hogy egyszer hazatérhessek
széttépett ország
kin hatalmak marakodtak,
gyógyítsa sebeid, ha más nem
csak a tudat,
hogy ily helyek, mint,
Visk, Técső,.. és még sorolhatnám
szívükben őrzik az érzést
hogy Erdély a hazám

az élet messze sodort,
de egyet nem feledtem,
hogymagyar maradt
az édes anyanyelvem,
csak arra kérem az Istent
hallgasson meg engem,
és ezzel az óriáskerékkel
végre igazságot teremtsen

Halottak napján

Ó, ha mesélni tudnátok
Ti, akik már elmentetek
Akkor tudnám, hogyan
És mikor kövessetek

Tudnám, látlak-e még
Kik úgy hiányoztok még mindig
Felnézek, felettem csak az ég
Átláthatatlan, világos sötétség

Vajon ti láttok minket?
Halljátok esti imánkat?
Belefoglalva kérésünket
Békét nektek, s örök nyugalomra

Furcsa gondolatok kavarnak
Ha itt a halállal szembesülök
Nem tudom, élni-e jobb
Vagy ha veletek egyesülök

Megmenekültem!

Ha visszagondolok, mi történt tegnap velem, most is ráz a hideg a szó szoros értelmében.

Belecsúsztam a Dunába a Gönyüi kikötő mellett. Tudom én voltam a hibás, mert már ebben a korban nem kéne ilyen óriási köveken mászkálnom... de hát az ösztön... Derékig ültem a vízben, mert egyik lábam beszorult két kő közé, és esélyem sem volt arra, hogy a meredek, kővel kirakott parton saját erőmből kimásszak.

Ahogy telt az idő, a helyzetem mind reménytelenebb lett, és deréktól lefelé már nem éreztem semmit. A hideg víz egyszerűen megbénított. Hiába kiáltottam volna, nem értenek meg... Kevés ember jár erre, és azok, akik mégis megláttak, továbbmentek... Talán azt hitték, hogy szórakozom a hideg vízben? Végre... ott jön az piros sapkás ember a feleségével, a kutyájukkal... és megállnak. Hátha... hátha tényleg segíteni akarnak. A piros sapkás lemászott hozzám, sokáig nézett a szemembe, és úgy látszik kiolvasta, amire gondoltam... élni akarok! A kutyája pórázával megkötött és nagyon nagy erőfeszítések árán kihúzott a kövekre, ahol magatehetetlenül rogytam össze. Nagyon súlyos lehettem számára, mert nem bírt felemelni. Beszélt hozzám,

megsimogatott és megnyugtatót, visszajön értem. Fejem alá egy laposabb követ tett, majd elsiettek.

Elég sokáig vártam, amikor végre egy autózúgásra lettem figyelmes. Ők voltak, és jött velük egy bajszos férfi is. Ameddig lemásztak hozzám, beszédükből csak azt tudtam kivenni, hogy a piros sapkás nagyon mérges volt. Körbetelefonálta a fél világot, az orvosoktól, a mentőktől a menhelyig mindenkit, de mind elutasították, ezért fordult végső elkeseredésében a szomszédjához. Nem szaporítom a szót. Becsomagoltak egy plédbe, és óvatosan felcipeltek az útra, miközben beszéltek hozzám. Jól esett, mert ilyen szépen nem beszélt velem soha senki. A lábra állás nemigen ment, de aztán percről percre, ahogy megindult a vérkeringés, erőre kaptam, és lassan elindultam. Imbolyogva, nehezen, de ment. Mivel nem egy nyelvet beszélünk, nem tudtam megköszönni, de azt hiszem megértettek, mert ilyen hálásan nézni ember nem tud... csak én... Igen, ha nem vesz ki a vízből, ezt most nem tudtam volna elmesélni nektek.

75 év az élet színpadán

Megy az előadás, első sorban ülök
Jegyet nem vettem, nem kértem
Mégis világra hoztak, most itt vagyok
Óriási színpad ez, szereplők milliói
Tolongó balga tömeg, okosak, zsenik,
És szürke emberek

Hivalkodó áradat, mely magával ránt
Poros színpadnak kopott padlóján
Áporodott, naftalinszagú függönyök
Takarják el a valóságot a nézők elől
Mindenki felnéz, és
Várja a nagy rendező szavát

Én sem ülök már, játszom a szerepem
Melyet rám osztottak, a sokarcú harcost
Hullámvasútpályán robogok, kapaszkodom
Arcomra fagyott mosollyal, félek
Nyíló virágként bontakoztak az évek

Hittem, én irányítom, de tévedtem
Megírt szövegkönyv, mit sorsnak neveznek
Alávettem magam, s alázattal fogadtam el
Voltam óvodás, kis- és nagydiák, tanár

Csaló, firkász, becsületes munkás
Festő, zenész és annyi más
Másokat szédítő, igazmondó rabruhában
Hontalan kutya ebben a világban

Utolsó hiteles szerepem játszom
Átélem, mert férj, apa, nagyapa vagyok
Ha lemegy a függöny, talán tapsot is kapok
Elismerés, melyet én nem hallhatok
Már késő...

Karácsonyi álom

Fenyő illatával van tele a szoba
Gyertyák halvány fénye világít pislogva
Aranszárnyú angyalkák ülnek az ágon
Nincs is szebb ünnep ennél a világon

Mint hófehér, könnyű csipkés lepel
Borít be ez a hangulat
Álomba ringat, hogy álmodva
Láthassam titkos vágyamat

Az öreg Duna is velem ünnepel
A sárga holdfénnel játszadozik el
Ha sokáig nézem, szinte láthatom
Csillagok ezrei úsznak a hullámokon

Lelkem tele békével s szeretettel
A legkisebb jön felém kitárt kezekkel
Magamhoz ölelem, kis meleg karja
Átöleli nyakam, szorítani akarja

Én őt szorítom, selymes haját érzem
A többiek is itt nyüzsögnek körülöttem
Az ajándécsomagok a fa alatt várnak
Míg egyenként gazdára találhatnak

Egy pillanatra nyitom ki a szemem,
Csak ketten vagyunk, nincs itt senki sem
De nem hagyom elszuhanni ezt a vágyat
Becsukom a szemem, hogy újra lássak

...Az ősz aranyszínű levelei most csendesebben, méltóságteljesebben hullnak a sírhalmokra. Az avar alól emlékfoszlányok, képek, arcok bújnak elő, szinte restellve, hogy elhagyták ezt a halál előtt térdre rogyott világot. Az emléktakaró melegen, lágyan, egyformán ölel magához boldogot-boldogtalant, szegényt és gazdagot, és a gyertyafény világította szellemi képernyőn peregnék a képletes filmkockák a múltból. Gondolatfoszlányok egyensúlyoznak ezen az élet és halál közötti mezsgyén... így születettek valamikor ezek a sorok is...

Mindenszentek

Ó, ha mesélni tudnátok
Ti, akik már elmentetek
Akkor tudnám, hogyan
És mikor kövessetek

Tudnám, látlak-e még
Kik úgy hiányoztok még mindig
Felnézek, felettem csak az ég
Átláthatatlan, világos sötétség

Vajon ti láttok minket?
Halljátok esti imánkat?
Belefoglalva kérésünket
Békét nektek, s örök nyugalomra

Furcsa gondolatok kavarnak
Ha itt a halállal szembesülök
Nem tudom, élni-e jobb
Vagy ha veletek egyesülök

A „gerincért” fizetni kell

A hatvanas évek végén a névváltoztatások idejét éltük. Változtak az utcanévek, a feliratok és a sportkörökben a családnévek is. Bukarestben voltam a párbajtőr válogatottban. Vilcea ezredes, a Steaua edzője volt a vezető edző, azonban a tapasztalt vidéki edzők, mint Kakucs Vásárhelyről, vagy Béla bácsi Kolozsvárról nem hiányozhatott komolyabb versenyek edzőtáborából.

Én már kétheti testi és lelki edzésen voltam túl, amikor megérkezett Béla bácsi is. Igen, nem tévedés, komoly lelki edzés alá vetettek, és a főedző, az én szememben a „nagy inkvizítor” Vilcea volt. Egyfajta „javítósdit” játszottunk, félig-meddig viccesen, pedig nagyon komoly szándék állt mögötte.

Azzal kezdődött a nap, hogy megkérdezte:

– Jól aludtál Demetrescu?

– Azt nem tudom, de Demeter jól aludt – válaszoltam.

Aztán ez ismétlődött, ő „escuzott”, én javítottam, és ez így ment egész idő alatt addig a délelőttig, amikor behívatott az irodájába. Éreztem, hogy ennek nem lehet jó vége. Nem is lett. Szépen tisztán elmagyarázta, hogy választás előtt állok: vagy változtatok a nevemen, és akkor „ő vívót csinál belőlem”, vagy mehetek haza. Egy hetet kaptam, hogy

döntsek. Teljesen elbizonytalanodtam. Vívni is szerettem volna, de a nevemet sem akartam megváltoztatni, ezért alig vártam, hogy megjöjjön Béla bácsi, akivel mindig mindent megbeszélhettem.

Türelmesen meghallgatott, nem szólt egy szót sem, csak magában morgott valami olyasmit, hogy rendben, majd meglátjuk...

Eltelt a hét, és nekem döntenem kellett. Nagyon el voltam keseredve, többen követték Vılcea utasításait, és más néven haltak meg, mint amivel születtek, de nekem tanácsra, éspedig őszinte tanácsra volt szükségem. Megkerestem Béla bácsit, és megkérdeztem:

– Béla bácsi, mondja meg, mit tegyek?

Hatalmas tenyerét a vállamra tette, a szemembe nézett, és hosszú csend után azt mondta:

– Fiam, gyere haza!

Miért?

Miért süt másnak a nap
Miért csak nekik
Nekem miért nem?
Jeges hideg szél fúj
Másokat kikerül
Engem miért nem?
Viszem mások terheit
Törődöm bajukkal
Miért én, kérdem?
Rózsaszíromgyolccsal
Kötöm sebeiket
Miért én teszem?
Ha harmatos tüllel
Törölöm vérüket
Véres a kezem?
Egymást sebzik, vágják
Gyilkos a szándék
Ki sem védhetem?
Agonizáló testrészekből
Hempergő darabok
Melyik kié, te tudod?
Összefoltozni sem lehet
Ők kérdés foszlányok válasz nélkül...
Miért?

Álom

Az éj sötétje szűrt álmképei
Kavargó érzésként
A hold sápadt sugarán
Siklanak
Összegyúrva fikciót,
S valóságot
Az agy képernyője válik
Hófehér vászonná
Láthatóvá téve a behunyt szemnek
Azt mit látni szeretne
Zsigerekbe hatolva
Sóhajjal nyugtázza
A megváltozhatatlant

Furcsa az ébredés
Vakít a kísérteties fény
Vajon álmodom, hogy élek
Vagy élek és álmodok?

Megváltás

A hold hosszú árnyékán
Futott végig, míg elérte

Átsuhant rajta, észre sem vette
Mindent összetört,
Roncs maradt mögötte

Térdre rogyott hite
A szeretet tavát üríti

Tüskés medrében vergődő
Lelke fájdalomában sikolt

Ez agyát éri el
Melyet az értelem elhagyott

Helyében vad örület
Tombol, kínzó sugallat

Remegő lénye imája
Ha meghallgatásra találhat

Balzsamként jön
S mindent betakar
Fekete leplével a halál

Szégyelltem magam...

Ezek a sorok egy kiállítás margójára születtek. Már a kiállítás címe is magáért beszél: „Fény a szürkeségben”. Mivel a hajléktalanok menedékhelyét, az ottani életet, sajnos nem lehet csak szürkének nevezni, és én szégyelltem, és most is szégyellem magam, ha rá gondolok. Annak ellenére, hogy megjártam az El Caminot, és minden előítéletet töröltem az életemből, most mégis belém furakodott. Amikor megkaptam a felkérést egy kiállításra, én is abba a hibába estem, mint sokan mások, hogy a hajléktalanok menedékhelyét azokkal a hajléktalanokkal azonosítottam, akiket gyakran lehet látni, nem éppen jó állapotban ballagni. Ezért, mielőtt igent mondtam volna, meg szerettem volna nézni, hova is kerülnek a festményeim.

Most elmondhatom, egy csodálatosan rendezett, tiszta, ápolts közösségi terembe, ahova, ha az ember belép, rögtön összeszorul a szíve. A sok idős, magára hagyott ember látványa valóban szívszorító... emberek, akiket a sors keze cafatokra tépett... emberek, akik már azért is hálásak, hogy valaki rájuk néz, ha valaki még ember számba veszi őket és megpróbál egy kicsi „fényt” vinni az életükbe, egy olyan életbe, ahonnan a következő lépés már csak a temető...

Megvolt a kiállítás megnyitója. Nem volt hosszú laudáció, nem voltak szereplők, nem zenélt senki, és nem folyt pezsgő, azonban annál több hálás tekintet. Én ott ültem köztük és hallgattam, hallgattam a végtelen szomorú élettörténeteket, és eszembe jutott a mondás: ha nem tudsz hálás lenni azért amid van, adj hálát azért, amitől megkímélt az élet.

A színek

A színek hangosan beszélnek
A szavak mélyen hallgatnak
Az elme szégyenében lesüti a szemét

A lélekben dereng egy kis fény
De győz a félelem bénító ereje
Merre tartasz te ember
Ha már önmagadtól is félsz

A nemkimondott szavak
Most helyetted is beszélnek
Megértették a színek üzenetét
Úgy, mint Bulgakov

Karácsonyi ima

Te, ha este van, nyugovóra térsz
Tető helyett feletted a csillagos ég
Ha a fejed ott hajtod le, ahol éred
Akkor én imádkozok érted

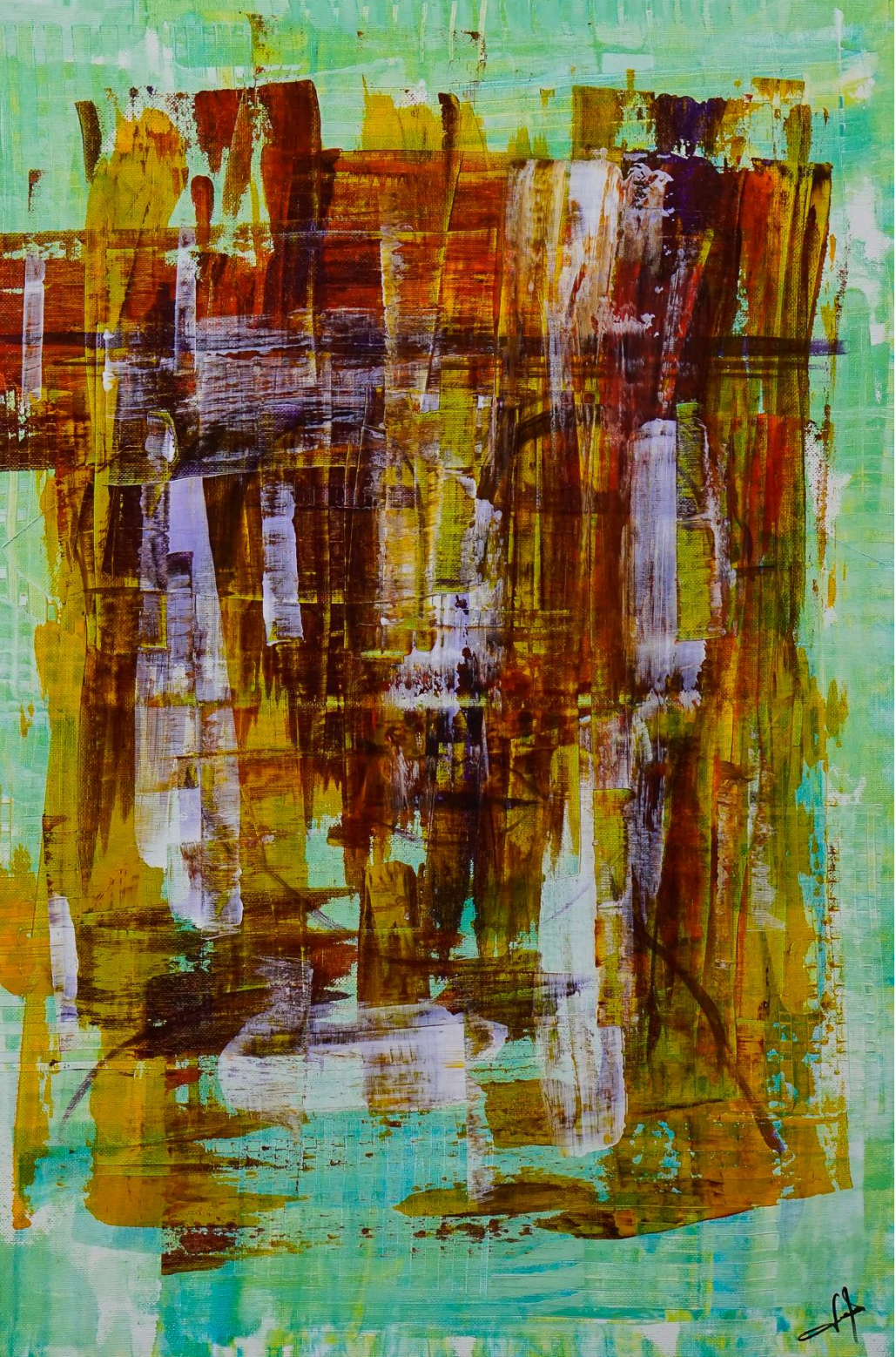
Kivert kutya behúzott farokkal
Útszélien lapul, éhesen korgó gyomorral
Végtelen hűségét senki sem kérte
De én azért imádkozok érte

Koldus, szegényen ül az utcasarkon
Kezét kinyújtja, arcán szomorú remény
Elfordulnak a fejek, nem veszik észre
De én, ha tudok, mondok egy imát érte

Barátok, kik néha cserbenhagytok
Rátok nem orrolok, rátok nem haragszok
Barátságunkért ti keveset tettetek
De azért én mégis imádkozok értetek

Hajléktalannak adj menedéket
Éhező kutyának egy kis eleséget
Koldusnak kezébe tégy alamizsnát
Barátaidnak bocsájtod meg hibáját

Költözzön béke háborgó szívedbe
Mert ma van karácsony szent estje
Ha megbékélsz, belátod te is hibádat
Akkor a Jóisten meghallgatja az imádat

Megbántottál

Ha egy gondolat suhan el melletted
Nem éred el, vagy nem érted?
Környezetted nem ad igazat?

Nézz a tükörödbe, s ki veled szembenéz
Ő biztosan neked ad igazat

Az emberi szellem szárnyal, ha akar
Te is szárnyalhatnál, ha használnád szárnyadat
Ha mások úgy találják, nincsen igazad

Nézz a tükörödbe, s ki veled szembenéz
Ő biztosan neked ad igazat

Az elhangzott szó az elmében megmarad
Nem érted, vagy másképp hallod a hangokat?
Barátaid, ha szeretnek is, mégsem fogják pártodat?
Tükörödhöz fordulsz, és ő is magadra hagy?

Akkor ne szégyelld lehajtani a fejed
és kimondani... bocsánat

Színdarab

Megy az előadás, első sorban ülök
Jegyet nem vettem, nem kértem
Mégis világra hoztak most itt ülök
Vagyok

Óriási színpad ez, szereplők milliói
Tolongó balga tömeg, okosak, zsenik,
Szürke emberek kirívó hivalkodással,
Áradat, mely magával ránt

Poros színpadnak kopott padlóján
Áporodott, naftalinszagú függönyök
Takarják el a valóságot a nézők elől
Mindenki felnéz, s várja a rendező szavát

Már nem ülök, játszom a szerepem
Melyet rám osztottak, sokarcú harcost
Hullámvasútpályán robogót, kapaszkodom
Arcomra fagyott mosollyal félek

Nyíló virágként bontakoznak az évek
Hittem, én irányítom, de tévedek
Megírt szövegkönyv, mit sorsnak neveznek
Alávetem magam, s alázattal fogadom el

Voltam óvodás, kis- és nagydiák, tanár
Csaló, firkász, becsületes munkás
Másokat szédítő, igazmondó rabruhában
Hontalan kutya ebben a világban

Utolsó szerepem hozzám nőtt, átélem
Mert szeretem, férj, apa, nagyapa vagyok
Ha lemegy a függöny, talán tapsot is kapok
Elismerést, melyet én már nem hallhatok

Kalandos élet...

Mindenekelőtt, egy vallomással, helyesebben kétfővel tartozom. Nem vagyok magyar állampolgár, csak a magyar anyanyelvem szeretete tartott és tart itt. Másodszor a sajtóban megjelent, az egészségügyi rendszerben uralkodó áldatlan állapotokról írottakat nem vettem komolyan. Részben az érintettek túlzásának, részben politikai hangulatkeltésnek tudtam be... múlt hét péntekig.

A szerencsétlen pénteki napon a feleségem, üzletbemenet megcsúszott, és olyan szerencsétlenül esett el, hogy a fejét egy nagyon komoly ütés érte. Eszméletvesztés, majd teljes emlékezetkiesés lett az eredménye. Tíz perccel kilenc előtt a baleseti osztály recepciójánál bejelentkeztünk „jógapozícióban”, derékszögben meghajolva, a fejem egy kicsit jobbra fordítva, hogy az ablaknak nevezett kis lukon az ott ülő hölgy is értse, amit mondok. Kivártuk, míg ránk került a sor. Rövid megbeszélés, és irány a röntgen. Ha ezen túl leszünk, jöjjünk vissza, szól az utasítás. Eddig minden rendben van (kivéve azt az ablakot). A röntgenhez külön bejelentkeztünk egy szépen berendezett fogadóhelységben, ahol három hölgy fogadott. Igen kérem, hárman voltak. Ide aztán tömegesen jöhetnek nincsen fennakadás. Kaptunk egy sorszámot, és a folyósón vártuk, ameddig

az elektronikus jelzőtábla megkönyörül rajtunk. Nem tette. Jó ötven perc várakozás után, miután rajtunk kívül már szinte senki sem volt, és a kijelző is már jóval, magasabb számjegyekkel barátkozott, visszamentem a recepcióhoz, ahol a hölgyek velem együtt csodálkoztak, hogy még nem kerültünk sorra. „Rögtön intézkedünk” – mondták. Újabb negyedóra után, most már egy a folyosóra nyíló ablakon kiszólt egy másik hölgy, és ő is megkérdezte, hogy még mindig nem voltunk bent? Nemleges válaszmra egy furcsa dolog történt. Kaptam tőle is egy számot, miután az enyémet elvette. Ránéztem, és azt hittem rosszul látok. Ugyan az a szám volt rajta, mint azon, melyet odaadtam. Röviddel ezután megtörtént a röntgenfelvétel, és az újabb utasítás szerint tovább várakoztunk a folyosón. Újabb fél óra. Egy másik ablaknyitást kihasználva megkérdeztem, most mi következik, maradjunk még, vagy esetleg menjünk le oda, ahonnan felküldtek. A választ szó szerint idézem: „Honnan tudjam, mi egy másik osztály vagyunk, én nem tudhatom, ott lent milyen rendszerrel dolgoznak”. Közöltem, mi csak a kolléganője utasítására vártunk itt. A válasz most nagyon rövid vállrándításra korlátozódott. Lementünk. Egy, az ajtón lévő összes feliratok közül a legnagyobb közölte a nagyérdeművel: „Kérem, ne kopogjanak”. Érthető, világos, én sem szeretném, ha munkám közbe zavarnának, így ehhez tartottam magam. Velünk együtt még ketten várakoztak

egyikük a beteg zsákos pozícióban. Hogy mi a beteg zsák? Én neveztem el a kerekas ágyon fekvő, minden emberi méltóságuktól megfosztott betegeket, akiket szenvtelen arcú munkájuktól fásult alkalmazottak tologatnak ide-oda szükség szerint. Tudom, ennek ez a rendje, de amikor valaki úgy tol egy beteget, hogy oda sem néz, tolja, mint a burgonyás zsákot a piacon, egy mozdulattal a fal mellé parkol, és hátra sem nézve továbbmegy, otthagyva a többi várakozó, kíváncsiságot, sajnálatot sugárzó tekintet kereszttüzében. Szóval nem kopogtam, hanem kívártam, ameddig megjelent egy fehérköpenyes hölgy, akiről kiderült, ő a takarítónő, és bement. Ezt a pillanatnyi ajtónyitást akartam kihasználni, hogy az ikerszámom, végre tizenegy óra húsz perckor becsúszhattam kopogás nélkül. Újabb meglepetés: a rendelő üres volt! A takarítónő közölte a doktor úr ebédelni ment, de általában nem ül sokat. Nekem azonban már nagyon sok volt. Sok és sokk. Szegény feleségem csak csendesen sírdogált mellettem, mert a fájdalomtól és a rosszullettől beszélni sem tudott. Vége, elmegyünk – döntöttem. Visszamentem a „jőgaablakhoz”, és megkérdeztem, megkaphatnám-e a röntgenfelvételeket, mert nem szeretnék tovább várni, míg mindenki jóllakott, hanem inkább hazamegyünk. „A felvételekért fizetni kell, és a másolatot ennek fejében fent a másik osztályon megkaphatja” – közölték velem. Miután a feleségem lelkére kötöttem, nehogy elmozduljon,

rohanás fel az emeletre. Elmondtam, miért jöttem. Újabb választ idézek szó szerint: „Ki mondta ezt a marhaságot, hogy fizetni kell?” Rövid konzultáció a tanácstalan hármas között, majd arra a következtetésre jutottak, talán a CD az amiért, 200 forintot kéne fizetni, de végül azt a pénzt sem fogadták el. Megígértem, viszek helyette másikat. Megsajnálta, és az egyik hölgy elment a CD-ért, s egy negyed óra múlva a kezembe volt a felvétel. Győztem! Végre szabadok vagyunk. Tévedtem. Lementem, de a feleségem már sehol sem volt. Kétségbeesettem kerestem, végül egy várakozó úr útbaigazított. A rendelőbe visszaérkezett személyzet egyike feltette a feleségemet egy „zsákhordozóra” és betolta az idegsebészetre. Ott várakoztam a többi sorstársammal a váróteremben, amelynek az ajtaja direkt az utcára nyílik. Ennek azonban az automata csukórendszere nem működött, így minden második nyitás után nyitva maradt. Megjegyezném, kint tél volt, mégpedig igen hideg tél. A falak melletti néhány székre háromszoros vagy négyszeres volt a túljelentkezés, tehát leülni semmi esélyem, és az óriási képernyős televízió, amely Damoklész kardjaként csüngött a fejek felett arra hivatva, hogy a várakozást elviselhetővé tegye, és elvonja a figyelmet a beteg zsákokról, gondolom, kitalálták... nem működött. De kit érdekelt itt a televízió? Mind kisebbnek és nyomorultabbnak, kiszolgáltatottabbnak éreztem magam. Megszegtem a tilalmat, és bekopogtam.

Már készen voltak a vizsgálattal. Az orvos elmondta a véleményét, és egy huszonnégy órás megfigyélést ajánlott, melyet a körülményekre való tekintettel, köszönettel, de nem fogadtuk el. Kezet fogtunk, mindent megköszöntem, és most már tényleg menni szerettem volna, de közölték, meg kell várnom a kórlapot. Egye fene, azt a pár percet kibírom. Újabb fél óra telt el. Az asszisztensnő látva, hogy a feleségem mind rosszabbul van, felajánlotta, ad egy zöld lepedőt, hogy fektessem egy krumplis ágyra. Nem tettem, és miután láttam, hogy közben a másik ajtón ez az orvos is távozott, véglegesen döntöttem: elmegyünk. Az óra mutatója öt perccel kettő előtt rögzítette a döntésem. Otthagytam a kórlapot, a sorstársakat, azt az embertelen, lélektelen intézményt, amit kórháznak neveznek, kihangsúlyozom, saját felelősségünkre. Tudom, hol követtem el a hibát, nem szabad a „jogaablak” adta kényszerpozíciót megváltoztatni, nem szabad kiegyenesedni, úgy kell vég járni az egészséget, és akkor észre sem veszed. Nem vádolok senkit és semmit. Nem elemzek, ki a hibás, a rendszer, az orvosok, a pénz vagy a motiváció hiánya vagy mind a kettő... nem tudom, és nem is vagyok kompetens ezt tenni. De egyet állíthatok... ez nincsen jól, ahogy most van. Akkor miért írtam le ezt az egészséget? Remélem, aki ezt elolvassa, elgondolkodik, legyen az egészségügyes, döntéshozó politikus vagy bárki más, aki ezen változtatni tud, akar...

Ja, igen, hogy van most a feleségem? Köszönöm, jól. Este kilenckor értünk németországi otthonunkba. Tíz óra tízperckor, az ügyeletes orvos közölte a CT eredményét, majd egy nyugtató injekció kíséretében hazaengedte. Hiába kértem én is egy nyugtatót, nem adott, azt mondta... így edződik az acél. Honnan tudta, tán csak nem keleten született?

Nem akarok magyar lenni

Nem akarok magyar lenni
Pedig annak születtem
Édesanyámtól tanultam
Ápoltam magyar anyanyelvem

Nem akarok magyar lenni
Pedig lelkem hazavágyott
Amit kaptam, egy lakcím
Hiába vettem Magyarhonba házat

Nem akarok magyar lenni
Én sem tudom, ki vagyok
Facérok állapítják meg
Magyarul milyen jól tudok

Nem akarok magyar lenni
Erdély sorsára jutottam
Elszakadtunk, itt vagyunk
Testben igen, de lélekben hontalan

Nem akarok magyar lenni
Itteni magyarok értsétek meg
Minket, mint magyart lássatok
Ne a német, román útlevelet

Nem akarok magyar lenni
Ők sem azok, kik a hatalmat bírják
Azok sem, kik az irodalmat
S a magyar történelmet írják

Nem akarok magyar lenni
Marjátok csak tovább egymást
A világ rajtatok nevet, s nézi
Mit műveltek, az önpusztítást

Gyökértelenek

Nyugtalan vagyok, kétségek gyötörnek
Rossz kertbe ültettek, vagy elvették kertemet?
Gondolataim bölcsőbe ringatva ébrednek
De a kőbölcső kemény és hideg, hallgatok,
Minden azt mondja, innen meneküljetek

Egy erős rántással, durva mozdulattal
Kiszakítom magam, végre szabadon szárnyalhatok
De valami belém nyilall, iszonyú fájdalom
Borzalmas döbbenet, gyökértelen vagyok

Anyaország kitől kertem leszakadt
Hazamennék, de mint gyökértelen
Hiába próbálom, kérlelem,
Magától eltaszít, és nem fogad

Távolabb felcsillan egy új remény, süt a nap
Ez egy kis vigasz meggyötört lelkemnek
De mire megérkezem az ég sötét, beborult
Idegen, hideg szél fúj, köd honol mindenütt

Körülnézek, ordítok, egyedül vagyok
Hazát keresek, kérlek, ne bántsatok
Bántani nem bántanak, meg is élhetek
De egyet nem, gyökeret itt sem verhetek

Néha visszanezék elhagyott kertemre
Sír a lelkem, gyom és gaz van mindenütt
Mindent elnyom, múltat, álmot, reményeket
Itt sem szeretik már az idegeneket

A virágoknak nincs illata, sárga a levele
A harmat tompa élettelen, nem ragyog
A színek vadak, kérhetetlenek, idegenek
Csak azt érzem újra, nem itthon vagyok

Öreg temető, oly óriások, oly régiek a fáid
Sorsokat, neveket rejtegetnek néma sírjaid
Rajtad nem fog a gyalázat, túl mélyek terheid
Téged felforgatni, meghamisítani nem lehet

Palántáimat szétfújta a viharos sorsú szél
Messze vannak, minket elválaszt a tér
Óvnám őket, de messziről nem tudom
Vajon nekik jobb, mint nekem, kinek nincs otthonom

A vén Dunát nézem, ez kissé megnyugtat
Ha másért nem, majd elviszi poraimat
És ha ebből eső lesz, eljutok mindenhová
Mint esőcsepp bebújok a gyökerek alá

A szememben ez nem könny, nem sírok, nem szenvedek
Beletörődtem, a törzsem megöregedett
S ha valaki megkérdi, hogy ő mit tegyen
Tedd a lehetetlent is, csak ne légy gyökértelen

Mit tegyek

Menjek vagy maradjak
Lelkem cafatokban lóg
Nyakam igát húz
Tárt karommal
Hegyem ölelem, kezem
Pázsitot simít
Vércsék vijjognak
Felettem, véremre szomjas
Állatok
Mennem kell ezt érzem
De azt is, hogy maradok
Bölcs baglyok
Huhogása, intő
Jó tanács
De döntenem nekem
Kell, ó, mit tegyek
Kiáltsd
Testem elküldöm
Ő mehet, de lelkem
Az itt marad

Valamikor tölgyfamakk voltam

A legerősebb szél a sors szele, ennek nem lehet ellenállni, visz magával mindent és mindenkit. Így egy szép napon a mi tölgyfánk, pusztulása előtt eljuttatott utolsó makkját már estében elkapta a szél, és tovább sodorta. Éveken keresztül járta vele a világot, de egy hely sem bizonyult megfelelőnek, hogy ott letegye, gyökeret eresztene.

Ezt tette addig, ameddig egy kis Duna-parti falura nem talált. A falu a magasból szépnek, csendesnek és békésnek nézett ki, így bizakodva engedte útjára. A makk is boldog volt, rögtön beásta magát a földbe, és kinyitotta a kis, rózsaszín hajtásokat védő burkot... De jaj, abban a pillanatban a kis hajtás kapott egy nemvárt ütest. Gondolta, ez csak véletlen, és tovább nyújtózkodott, de ahogy egy kicsit életre kapott volna, jött a következő, meg az ezeket követő újabb és újabb csapás, csalódás... A magasból nem látszott, hogy a kicsi szép és nyugodt hely egy csalóka délibáb.

Rengeteg növény élt ott, és ezek kisseb-nagyobb csoportokba tömörültek. A konkolyok csoportja rögtön kijelentette, ez nem a mi tölgyünk kölyke, ez egy idegen makk, nem jó, ha itt gyökeret ereszt. Igazatok van, kontrázott az aranyesők egyesülete, még képes lenne nagyra nőni, és akkor elveszi tőlünk a

napot, netán a mi ragyogásunkat. Az aranyeső azért volt veszélyes, mert szép sárga virága csalóka jószágot sugárzott, sok növényt vonzott magához, de valójában minden része mérgező volt. Rajtuk kívül még több ilyen növényi közösség élt a kis faluban. Voltak csalánok, parlagfűvek, sportpázsit, és voltak bokrok és fák is. Ez utóbbiak a békésebbek közé tartoztak, általában egyedül vagy kisebb csoportokban éltek, és megpróbálták az aljnövényzet ármányai fölé emelkedni. Ezeket szerette a kicsi makk is, és próbált a védelmükben megpihenni. Azonban szomorúan látta, hogy a növények, növénycsoportok között sem volt egyesség. A csalánok utálták a konkolyt, a konkoly a parlagfűvet, és az aranyeső utált mindenkit. És ez ment körbe-körbe, és egy végtelen spiráleffektust eredményezett.

A mi makkunk időközben rájött, hogy amiről álmodott, hogy talán itt gyökeret ereszthet, és továbbadhatja azt a renget tapasztalatot, tudást, amit hosszú vándorlása során a sors szelének kegyéből szerzett, ott nem kell senkinek. Ennyi rosszindulattal, irigységgel, ellenségeskedéssel, marakodással nem találkozott sehol a világon. És ez a viselkedés nem csak ellene szólt, hanem ezek a növények egymáshoz is így viszonyultak. Minden próbálkozása kudarcba fulladt. Nem maradt más hátra, mint visszahúzódni a védőburokba, hogy azt, ami még ép maradt belőle, megmentse. Mivel a mi

makkunk is tudott imádkozni, ezentúl a minden esti imájában arra kérte a jó Istent, hogy küldje el még egyszer érte a sors szelét, hogy sodorja tovább... mindegy hova... csak el innen...

Visszaköltözöm

Visszaköltözöm az én kis világomba,
Behúzom a láthatatlan függönyt e burok körül
Szúrásotok csak a leplet érinti majd
Elhibázzátok, engem mesze elkerül

Próbáltam kitörni, kilépni, sikertelenül
Nem az én világom az kint a függöny mögött
Csalóka suhogás csábít, és én balga elhiszem
Hogy kint létezik a jó, és érett az értelem

Gyönyörű nyíló virágok, csillogó harmat
A reggeli napfényben melengeti lelkem,
Ez mind létezik – és én balga elhiszem
Hogy kint igaz a jó, és mily jó ott énnem

Felruházok mindenkit elképzelt erénnyel
Gazdagon hittet és azzal a reménnyel
Ez mind igaz, és én balga elhiszem
Ha szétfoszlik a kép, az csak véletlen

Gondolatgyilkosok, öltök mindent mi jó
Nem tudjátok miért, és mit tesztek velem
Követni nem tudlak, s én balga azt hiszem
Színjáték volt, nincs ennyi rossz és kegyetlen

Félreértett gesztus a kinyújtott kezem
Adni akart, nem kért, higgyetek nekem
Magamra maradok, s én balga még hiszem
Változik a világ, de tévedek, beismerem

Balga hitemből szomorú ébredés
A valóság más, sajna nincs tévedés
Igazam volt, kint nincsen sok örömöm
Az én kis világomba, visszaköltözöm

Cini kutyámnak

Amikor a sors keze vaskesztyűt húzott
pengeéles körmökkel markolt bele a lelkembe,
és kitépett egy darabot, hogy magával vigye,
a fájdalomtól a szív is megrepedt...

Gondolatok kúsznak az őszi lombok között
Az értelem értelmetlenné, foszlánnyá válik
Csak a nyers fájdalom hasít belém, és
Kényszerít elfogadni az elfogadhatatlant
Küzdök a könnyek ellen, de vesztes vagyok
Peregnek reggel, és csordogálnak este
Mert simogatnálak, de már nem vagy velem
Végtelen hűséged, tested hozzám bújó melege
Balzsam és takaró az emlékégyamon
Nélküled még levegőt venni is fáj
Várj rám a szivárványhídon,
látod, a hajam ősz már...

Tartalom

Előszó.....	5
Örökség.....	9
Festeni és Írni fogok.....	10
Alma mater	13
„Gyermekeim”	14
Keresem az utam.....	17
Nincs visszaút.....	18
Szavak.....	21
Az utolsó falevél.....	23
Könnycsepp	27
Hontalan remény	28
Halottak napján.....	31
Megmenekültem!	32
75 év az élet színpadán.....	34
Karácsonyi álom.....	36
Mindenszentek	39
A „gerincért” fizetni kell.....	40
Miért?	43
Álom.....	45
Megváltás	47

Szégyelltem magam.....	48
A színek	51
Karácsonyi ima	52
Megbántottál.....	55
Színarab.....	56
Kalandos élet.....	58
Nem akarok magyar lenni	64
Gyökértelenek.....	66
Mit tegyek.....	69
Valamikor tölgyfamak voltam	71
Visszaköltözöm	74
Cini kutyámnak.....	77

A *Gyökértelenek* című versemhez szereztem egy kis zenei aláfestést, melyet a verset szavalva zongorázok. Így megmarad valami „élő” is az utókornak belőlem. Az alábbi QR-kód ehhez a videóhoz vezet.

A kötetben Demeter D. Zoltán következő festményei, illetve ezek részletei láthatók:

- 8. o. – *Én* (40 × 50 cm, olaj/vászon)
- 12. o. – *Szülővárosom* (50 × 40 cm, olaj/farost)
- 16. o. – *Mi ketten* (40 × 30 cm, akvarell)
- 20. o. – *Nézőpont* (80 × 60 cm, olaj/vászon)
- 22. o. – *Utolsó falevél* (40 × 50 cm, olaj/vászon)
- 26. o. – *Látlak* (40 × 50 cm, vegyes technika/vászon)
- 30. o. – *Halotti maszkok is sírnak*
(80 × 60 cm, vegyes technika/vászon)
- 42. o. – *Miért én* (80 × 60 cm, vegyes technika/vászon)
- 44. o. – *Idill* (50 × 40 cm, olaj/vászon)
- 46. o. – *Ég a Notre Dame* (50 × 40 cm, olaj/vászon)
- 50. o. – *Ősz* (50 × 40 cm, olaj/vászon)
- 54. o. – *Lelki zavar*
(80 × 60 cm, vegyes technika/vászon)
- 68. o. – *Békás szoros* (50 × 40 cm, olaj/vászon)
- 70. o. – *Együtt egy életen át*
(80 × 60 cm, vegyes technika/vászon)
- 76. o. – *Cini* (50 × 60 cm, olaj/vászon)

